

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Tdo/46/2017
Identifikačné číslo spisu:	4316010004
Dátum vydania rozhodnutia:	20.02.2019
Meno a priezvisko:	JUDr. Alena Šišková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2019:4316010004.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Aleny Šiškovej a sudcov JUDr. Jany Serbovej a JUDr. Martina Bargela, v trestnej veci obvineného Ing. I. Y., pre prečin útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a) Trestného zákona č. 300/2005 Z. z. v znení neskorších predpisov (ďalej aj „Trestný zákon“), na verejnom zasadnutí 20. februára 2019 v Bratislave, o dovolaní generálneho prokurátora Slovenskej republiky v neprospech obvineného Ing. I. Y. a o dovolaní obvineného Ing. I. Y., ktoré podal prostredníctvom obhajcu JUDr. Alexandra Kuchárika, proti rozsudku Krajského súdu v Nitre, sp. zn. 4To/82/2016, z 8. decembra 2016, takto

rozhodol:

I.

Podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku z dôvodu uvedeného v ustanovení § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku rozsudkom Krajského súdu v Nitre, sp. zn. 4To/82/2016, z 8. decembra 2016 a v konaní, ktoré mu predchádzalo

bol porušený zákon

v ustanoveniach § 321 ods. 1 písm. b), písm. d) Trestného poriadku, § 322 ods. 3 Trestného poriadku, § 323 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a) Trestného zákona, § 122 ods. 3 Trestného zákona, v prospech obvineného Ing. I. Y..

Podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku rozsudok Krajského súdu v Nitre, sp. zn. 4To/82/2016, z 8. decembra 2016, sa z r u š u j e.

Zrušujú sa aj ďalšie rozhodnutia na zrušený rozsudok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku Krajskému súdu v Nitre sa p r i k a z u j e, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

II.

Podľa § 392 ods. 1 Trestného poriadku dovolanie obvineného Ing. I. Y., sa z a m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Levice, sp. zn. 2T/1/2016, z 9. augusta 2016, bol obvinený Ing. I. Y., uznaný za vinného zo zločinu útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. c) Trestného zákona č. 300/2005 Z. z. v znení neskorších predpisov (ďalej aj „Trestný zákon“) s poukazom na § 138 písm. a) Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

- dňa 2. apríla 2015 v čase o 05:45 hod. na ulici Q. Z. v obci Y. T. R., počas výkonu hliadkovej služby príslušníkov Obvodného oddelenia Policajného zboru v Kalnej nad Hronom v zložení veliteľa hliadky nstržm. Ing. I. C. a člena hliadky ppráp. C. G., ktorí predpísaným spôsobom vykonávali dohľad nad plynulosťou a bezpečnosťou cestnej premávky, spočívajúci v zastavení motorového vozidla zn. MAZDA 3 červenej farby s evidenčným číslom W.-XXXDI vedeného Ing. I. Y., prichádzajúceho z miesta zákazu vjazdu všetkým vozidlám okrem autobusov, miesta riadne označeného zákazovou značkou, po zákonom zastavení vozidla a predložení dokladov potrebných pre riadenie motorového vozidla po tomto sa otočil a nasadol do motorového vozidla so slovami: „mám vás v piči vy kokoti, idem preč“, pričom po opakovaných výzvach príslušníkmi Obvodného oddelenia Policajného zboru Kalná nad Hronom naštartoval svoje vozidlo aj napriek uvedeným výzvam, ako aj skutočnosti, že pred vozidlom sa nachádzal člen hliadky ppráp. C. G. a veliteľ hliadky nstržm. Ing. I. C. bránil odchodu vodiča držaním za jeho ľavú ruku, tieto opakované výzvy nerešpektoval, kládol aktívny odpor, pričom zaradil rýchlostný stupeň a odišiel svojim vozidlom preč z miesta zastavenia, pričom zasahujúcemu policajtovi ppráp. C. G. sa v poslednej chvíli podarilo pred odchádzajúcim motorovým vozidlom uskočiť, pričom v prípade, že by neuskočil, obvinený by ho zasiahol ľavou prednou časťou vozidla priamo do tela, a zasahujúci veliteľ hliadky nstržm. Ing. I. C. bol vlečený s vodičom v smere jazdy cca 3 metre, a následne obvinený Ing. I. Y. s uvedeným motorovým vozidlom unikal ulicami obce Kalná nad Hronom, pričom sa ho nepodarilo zastaviť ani prostredníctvom následne vykonaných opatrení a to použitím zvukového a svetelného signálu, opakovanej výzvy do megafónu na zastavenie, ako aj použitím svetelného signálu „STOP“ na služobnom motorovom vozidle, pričom zastavil až pri Obvodnom oddelení Policajného zboru v Kalnej nad Hronom.

Za to súd obvinenému Ing. I. Y. podľa § 323 ods. 2 Trestného zákona, § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona, § 36 písm. j) Trestného zákona uložil trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) roky, výkon ktorého bol obvinenému podľa § 51 ods. 1 Trestného zákona, § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona podmienene odložený. Podľa § 51 ods. 2 Trestného zákona súd ustanovil obvinenému skúšobnú dobu probačného dohľadu 4 (štyri) roky. Zároveň podľa § 51 ods. 4 písm. g), písm. e) Trestného zákona súd obvinenému uložil počas probačného dohľadu povinnosť, spočívajúcu v príkaze podrobiť sa v súčinnosti s probačným a mediačným úradníkom alebo iným odborníkom, programu sociálneho výcviku alebo inému výchovnému programu a povinnosť spočívajúcu v príkaze osobne sa ospravedlniť poškodeným (č. l. 229 a nasl. spisu).

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie vo výroku o vine a treste obvinený Ing. I. Y., ktoré písomne odôvodnil prostredníctvom svojho obhajcu JUDr. Alexandra Kuchárika, advokáta v Leviciach, písomným podaním z 23. augusta 2016; prokurátor Okresnej prokuratúry Levice sa ihneď po vyhlásení rozsudku vzdal práva podať odvolanie (č. l. 220 spisu, č. l. 221 spisu).

Na podklade podaného odvolania Krajský súd v Nitre rozsudkom, sp. zn. 4To/82/2016, z 8. decembra 2016, na verejnom zasadnutí rozhodol tak, že podľa § 321 ods. 1 písm. b), písm. d) Trestného poriadku zrušil rozsudok Okresného súdu Levice, sp. zn. 2T/1/2016, z 9. augusta 2016 v celom rozsahu a podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku obvineného Ing. I. Y. uznal za vinného z prečinu útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a) Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

- dňa 2. apríla 2015 o 05:45 hod. na ulici Q. Z. v obci Y. T. R., po tom, čo bol ako vodič motorového vozidla značky MAZDA 3 evidenčného čísla W. prichádzajúceho z miesta zákazu vjazdu všetkých vozidiel s výnimkou autobusov, zastavený hliadkou Obvodného oddelenia Policajného zboru Kalná nad Hronom zloženou z nstržm. Ing. I. C. a ppráp. C. G., tejto predložil vyžiadané doklady potrebné na

vedenie motorového vozidla, avšak počas výkonu kontroly napriek opakovaným výzvam, aby na jej mieste až do jej ukončenia zotrval, nasadol do motorového vozidla a tvrdiac, že má príslušníkov hliadky Policajného zboru v ženskom pohlavnom orgáne a že oni sú mužskými pohlavnými orgánmi prehlásil, že ide preč, a hoci sa mu obaja príslušníci hliadky Policajného zboru snažili v tom slovnými výzvami „Stoj“ aj držaním za telo zabrániť, motorové vozidlo naštartoval, pohol sa s ním čase, keď sa v snahe zabrániť mu v odchode pred jeho ľavú prednú stranu postavil ppráp. C. G., ktorý musel uskočiť a nstržm. Ing. I. C., ktorý ho držal za ľavú ruku, ho musel po prejení asi troch metrov pustiť, takto z miesta výkonu kontroly odišiel unikajúc ulicami obce a nerešpektujúc hliadku Policajného zboru, ktorá ho na služobnom motorovom vozidle prenasledovala, mu svetelnými a zvukovými signálmi dávaný príkaz na zastavenie a zastavil až pred budovou Obvodného oddelenia Policajného zboru Kalná nad Hronom.

Za to súd obvinenému podľa § 323 ods. 1 Trestného zákona, § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona, § 36 písm. j) Trestného zákona uložil trest odňatia slobody vo výmere 1 (jeden) rok, výkon ktorého bol obvinenému podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona podmienene odložený a podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona súd určil obvinenému skúšobnú dobu 2 (dva) roky (č. l. 261 a nasl. spisu).

Proti rozsudku Krajského súdu v Nitre, sp. zn. 4To/82/2016, z 8. decembra 2016 podal dovolanie generálny prokurátor Slovenskej republiky, doručené okresnému súdu 18. mája 2017 z dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia, a to v neprospech obvineného (č. l. 286 spisu).

Navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku vyslovil rozsudkom porušenie zákona v ustanovení § 321 ods. 1 písm. b), písm. d) Trestného poriadku, § 322 ods. 3 Trestného poriadku, § 323 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a) Trestného zákona, § 122 ods. 3 Trestného zákona v prospech obvineného Ing. I. Y. a aby podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok krajského súdu a podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku prikázal krajskému súdu, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

Generálny prokurátor Slovenskej republiky v úvodnej časti dovolania najskôr sumarizoval rozhodnutie okresného ako aj krajského súdu.

Uviedol, že krajský súd ako odvolací súd porušil zákon v prospech obvineného tým, že pristúpil k zmene vecne správneho a zákonu zodpovedajúceho rozsudku okresného súdu. Krajský súd obvineného uznal za vinného z prečinu útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a) Trestného zákona napriek tomu, že jeho konanie naplnilo všetky zákonné znaky skutkovej podstaty zločinu útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. c) s poukazom na § 138 písm. a) Trestného zákona. Uvedené porušenie zákona, ktoré spočíva v nesprávnom právnom posúdení skutku, zakladá dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Okresný súd pri zisťovaní skutkového stavu postupoval v súlade s § 2 ods. 10 Trestného poriadku a jeho skutkové zistenia ako správne a zodpovedajúce výsledkom dokazovania v podstate prevzal aj krajský súd, ktorého zásahy vykonané v znení skutku tak, ako to vyplýva zo znenia skutkovej vety rozsudku krajského súdu spočívajú len v čiastočnom pozmenení a precizovaní spôsobu správania sa poškodených, ako aj v správnom odstránení vulgarizmov zo skutkovej vety, pričom podstata konania obvineného zostala zachovaná. Zo skutkových zistení, ktoré na základe vykonaného dokazovania ustálili súdy oboch stupňov, bez akýchkoľvek pochybností vyplýva, že obvinený spôsobom opísaným v znení skutkovej vety pôsobil voči telu poškodeného C. G. fyzickou silou tým, že s naštartovaným autom sa pohol v čase, keď sa tento poškodený v snahe zabrániť mu v odchode z miesta výkonu kontroly postavil pred jeho ľavú prednú stranu a v dôsledku protiprávne použitého násillia obvineným musel uskočiť a Ing. I. C., ktorý ho držal za ľavú ruku, taktiež v snahe zabrániť mu v odchode ho musel po prejení asi troch metrov pustiť.

Z výpovedí oboch poškodených vykonávajúcich služobný zákrok ako aj z obrazovo-zvukového kamerového záznamu jednoznačne vyplýva spôsob útoku obvineného. Obvinený použil násilie v úmysle pôsobiť na výkon právomoci verejného činiteľa a spáchal čin závažnejším spôsobom konania so zbraňou podľa § 122 ods. 3 Trestného zákona, pretože motorové vozidlo použil jednoznačne s úmyslom urobiť útok voči telu poškodeného dôraznejším. Ustanovenie § 122 ods. 3 Trestného zákona obsahuje legálnu definíciu trestného činu spáchaného so zbraňou a legálnu definíciu pojmu zbraň na účely Trestného zákona. Spáchanie trestného činu so zbraňou naplňuje znaky osobitného kvalifikačného pojmu - závažnejšieho spôsobu konania podľa § 138 písm. a) Trestného zákona s výnimkami v ňom uvedenými. Dôvodom prísnejšej trestnosti činu spáchaného so zbraňou je jednak to, že tento spôsob vykonania činu svedčí o väčšej intenzite zločinnej vôle páchatel'a a zároveň vylučuje alebo značne sťažuje obranu. Zbraňou sa nerozumie iba zbraň v technickom zmysle slova, ale je potrebné pod týmto pojmom rozumieť každý predmet, ktorý je spôsobilý zvýšiť nebezpečenstvo pre telesnú integritu napadnutého a posilniť tak útok proti telesnej integrite. Nie je potrebné, aby si páchatel' tento predmet zaobstaral v úmysle, aby ho použil ako zbraň, ale stačí, že použil predmet vedome ako zbraň, aj keď ho mal u seba za akýmkkoľvek účelom.

Nemožno akceptovať záver krajského súdu, ktorý zmenu právnej kvalifikácie skutku ako trestného činu odôvodnil v podstate len poukázaním na ustálenú súdnu prax R 36/1976 s tvrdením, že nebola preukázaná existencia okolností podmieňujúcej použitie vyššej trestnej sadzby uvedenej v písm. c) ods. 2 § 323 Trestného zákona, ktorou je závažnejší spôsob konania spočívajúci v spáchaní trestného činu so zbraňou.

Krajský súd využil argumentáciu, že v tejto trestnej veci obvinený pôsobil voči telu poškodeného C. G. fyzickou silou tak, že krátko po naštartovaní sa iba do pohybu dávajúcim, teda nie zvýšenou rýchlosťou sa pohybujúcim vozidlom, donútil tohto poškodeného uskočiť z miesta pred jeho ľavou prednou stranou, na ktoré sa tento poškodený krátko predtým postavil s cieľom zabrániť obvinenému v odchode z miesta priestupku. Podľa generálneho prokurátora Slovenskej republiky je tento názor krajského súdu nelogický.

Rozhodnutie R 36/1976 vychádzalo zo situácie, keď idúce motorové vozidlo ešte zvýšilo rýchlosť a bolo nasmerované proti príslušníkovi Policajného zboru, čo nemal krajský súd za preukázané. Konanie obvineného je potrebné právne posúdiť ako zločin útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a) Trestného zákona ako aj s poukazom na § 122 ods. 3 Trestného zákona, pretože obvinený ako vodič motorového vozidla v úmysle prinútiť policajta, ktorý vykonával kontrolu a vytvoriť si možnosť úteku, naštartoval motorové vozidlo a týmto sa pohol proti príslušníkovi hliadky Policajného zboru. Tým sa dopustil násillia v úmysle pôsobiť na výkon právomoci verejného činiteľa so zbraňou. Použitie motorového vozidla je v danom prípade jednoznačne potrebné považovať za zbraň, pretože ním urobil útok proti telu poškodeného dôraznejším a je zjavné, že príslušník Policajného zboru bol donútený silou mu umožniť útek z miesta činu.

Poškodený C. G., ako príslušník Policajného zboru vykonávajúcí svoje zákonné povinnosti, bol povinný v intenciách § 9 a § 10 zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore v znení neskorších predpisov vykonať služobný zákrok. Spôsob, forma a prostriedky, ktoré príslušník Policajného zboru použije, sú na jeho ad hoc rozhodnutí za dodržania zákona, aby sa dosiahol účel sledovaný služobným zákrokom a použité prostriedky a intenzita ich použitia neboli zjavne neprimerané nebezpečnosti útoku. Hodnotenie služobného zákroku poškodeného C. G. z hľadiska taktiky, je zo strany krajského súdu nenáležitá. Nemožno z hľadiska motívu obvineného neprehliadnuť aj počet evidovaných priestupkov proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky.

Obvinený bol uznaný za vinného z prečinu útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, za ktorý možno uložiť trest odňatia slobody vo výmere 1 (jeden) až 5 (päť) rokov, pričom v prípade správneho a zákonu zodpovedajúceho právneho posúdenia skutku ako zločinu útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a) Trestného zákona možno uložiť trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) až 8 (osem) rokov.

Dovolenie generálneho prokurátora Slovenskej republiky bolo v zmysle § 376 Trestného poriadku doručené na vyjadrenie obvinenému a poškodeným C. G. a Ing. I. C.. Poškodení sa k podanému dovolaniu obvineného do času konania verejného zasadnutia nevyjadrili (č. l. 293 spisu).

K dovolaniu generálneho prokurátora Slovenskej republiky sa podaním z 15. júna 2017 vyjadril obvinený, ktorý navrhol dovolanie generálneho prokurátora Slovenskej republiky postupom podľa § 392 ods. 1 Trestného poriadku zamietnuť.

Uviedol, že zločin útoku na verejného činiteľa dňa 2. apríla 2015 bol účelovo vykonštruovaný vyšetrovateľkou Policajného zboru Slovenskej republiky H. po dohode so zástupcom náčelníka Obvodného oddelenia Policajného zboru Kalná nad Hronom, nakoľko už ráno dňa 2. apríla 2015, keď sa obhajca obvineného dostavil na Obvodné oddelenie Policajného zboru Kalná nad Hronom, protestoval proti mimoriadne arogantne sa správajúcim policajtom.

Aj napriek tomu, že obhajca obvineného sa legitimoval ako advokát, bol vyhodенý pod vyhrážkami zo strany policajtov a to najmä policajta C. G., bolo začaté trestné konanie aj proti obhajcovi za údajné neuposlušnosť výzvy policajta a obmedzovanie osobnej slobody. Keď sa obhajca druhý raz vrátil do budovy Obvodného oddelenia Policajného zboru Kalná nad Hronom, bolo mu vyšetrovateľkou oznámené, že vypočula už jedného policajta, ešte vypočuje druhého policajta, obvineného ako syna obhajcu a potom vznesie obvinenie Ing. I. Y. Už po vypočutí prvého policajta vyšetrovateľka vedela, že proti obvinenému bude vznesené obvinenie.

Obvinený poukázal na ustanovenia § 2 ods. 10, § 2 ods. 11, § 2 ods. 12 Trestného poriadku a uviedol, že ak vykonané dôkazy v konaní pred súdom nestačia na uznanie viny obvineného a ak nebude možné vykonať iné dôkazy s cieľom vyvrátiť dôvodné pochybnosti, je nevyhnutné obvineného oslobodiť spod obžaloby. Citované ustanovenia Trestného poriadku boli porušené, pričom porušeniu zákona v neprospech obvineného sa nevyhol ani krajský súd.

Išlo o účelové vykonštruovanie skutku a to z nasledovných dôvodov. Vetu „mám Vás v piči, Vy kokoti, idem preč“, vymyslela jednoznačne vyšetrovateľka za účelom preukázania úmyslu obvineného ujsť, čo ale nemá absolútne žiadnu logiku, pretože obvinený absolvoval a podriadil sa celej kontrole zo strany polície, pričom zo svedeckých výpovedí poškodených vyplýva, že odovzdal všetky požadované doklady, tie boli v poriadku, podrobil sa dychovej skúške s negatívnym výsledkom, pričom na otázku adresovanú poškodeným, akú súčinnosť ešte vyžadovali od obvineného, bola odpoveď žiadnu. Tvrdenie vyšetrovateľky, že po opakovaných výzvach príslušníkmi Obvodného oddelenia Policajného zboru Kalná nad Hronom naštartoval svoje vozidlo i napriek uvedeným výzvam, ako aj skutočnosť, že pred vozidlom sa nachádzal člen hliadky C. G. a veliteľ hliadky Ing. I. C. bránil odchodu vodiča držaním za jeho ľavú ruku, avšak obvinený nerešpektoval ani opakované výzvy a kládol aktívny odpor, je absolútne klamstvo, ktoré jasne a jednoznačne vyvracia políciou predložený kamerový záznam. Absolútnym klamstvom je i skutočnosť, že obvinený rýchlo kráča k vozidlu a nereagoval na výzvy policajtov.

Ďalej obvinený uviedol, že policajt C. G. stál za dverami, ktoré nasilu vytrhol, keď bezdôvodne zaútočil na obvineného. Tvrdenie, že obvinený zaradil rýchlostný stupeň, sa nezakladá na pravde, nakoľko rýchlostný stupeň v aute bol zaradený počas celej kontroly. Obvinený po útoku policajta C. G. sedí stále nečinne v aute a ľavou rukou drží vytrhnutý tapacírung z predných dverí, pričom evidentne k naštartovaniu auta a odchodu z jeho strany došlo až po útoku aj zo strany policajta Ing. I. C., ktorý sa ho snažil z auta vytiahnuť bez akéhokoľvek dôvodu. Až v tomto momente na základe silného rozrušenia, strachu a uľaknutia došlo k naštartovaniu vozidla a odchodu, nakoľko mal dôvodné obavy o svoju bezpečnosť a zdravie.

Obvinený si išiel sadnúť do auta, utrúsil pre seba poznámky „do piči“ a potom po dvoch krokoch aj „kokoti“, čo evidentne policajti počuli a aj tak agresívne sa správajúcich policajtov „vytočilo“, evidentne do tej miery, že sa neovládli a zaútočili na obvineného, čo preukazuje kamerový záznam.

Neakceptovateľná je skutočnosť, že zasahujúci policajt C. G. stál pred vozidlom a až v poslednej chvíli

sa mu podarilo pred odchádzajúcim motorovým vozidlom uskočiť, pričom keby neuskočil, tak by ho vodič zasiahol ľavou prednou časťou vozidla priamo do tela a zasahujúci veliteľ hliadky Ing. I. C. bol vlečený s vodičom a vozidlom v smere jazdy cca 3 m, pričom sa mu podarilo vodiča pustiť.

Policajt C. G. nestál pred ľavou prednou časťou vozidla tak ako tvrdil, že cca 10-15 cm stál pred vozidlom, potom cúval dozadu dva kroky a potom odskočil - sú to absolútne nezmysly, nakoľko pri prudkom štarte s vozidlom, vozidlo urobí za jednu sekundu 6 metrov a pri normálnom pohnutí urobí za jednu sekundu 1,5 metra, čiže logicky z toho vyplýva, že pokiaľ by boli tvrdenia vyšetrovatelky a poškodených policajtov pravdivé, obvinený by musel jednoznačne policajta C. G. zraziť, čo sa ale rozhodne nestalo.

Poškodený policajt C. G. mal pravú nohu na čiare pod otvorenými dverami na strane vodiča, a teda ak mal mať ľavú nohu len na úrovni ľavého svetla vozidla, musel by mať rozkrok 160 cm, čo je nemožné.

Vychádzajúc z výsledkov vykonaného dokazovania došlo zo strany orgánov činných v trestnom konaní ako aj zo strany súdu k hrubému porušeniu zásady vyjadrenej v § 2 ods. 12 Trestného poriadku, že orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy podľa svojho vnútorného presvedčenia, ktoré však neznamená možnosť ľubovôle z ich strany, ale musí byť založené na logickom úsudku vyplývajúcom zo starostlivého uváženia všetkých dôkazov získaných a vykonaných zákonným spôsobom. Súd je povinný v odôvodnení rozsudku uviesť aj to, o ktoré dôkazy opiera svoje skutkové zistenia, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, ako sa súd vyrovnal s obhajobou, prečo nevyhovel návrhom na vykonanie ďalších dôkazov. Rozhodnutie krajského súdu je alibistické a právne nesprávne posúdené nakoľko nedošlo k naplneniu skutkovej podstaty trestného činu útoku na verejného činiteľa.

Tvrdenia generálneho prokurátora, že obvinený ako vodič motorového vozidla v úmysle prinútiť policajta, ktorý vykonával kontrolu a vytvoriť si možnosť úteku, naštartoval motorové vozidlo a pohol sa proti príslušníkovi hliadky, čím sa dopustil násilia v úmysle pôsobiť na výkon právomoci verejného činiteľa so zbraňou, pričom použitie motorového vozidla je potrebné považovať za zbraň, pretože ním urobil útok proti telu poškodeného dôraznejším, sú absurdné a scestné, nemajúce oporu vo výsledkoch dokazovania.

Toto vyjadrenie bolo doručené prokurátorovi a poškodeným .

Proti rozsudku Krajského súdu v Nitre, sp. zn. 4To/82/2016, z 8. decembra 2016, podal obvinený Ing. I. Y. prostredníctvom obhajcu JUDr. Alexandra Kuchárika, advokáta v Leviciach, dovolanie, doručené okresnému súdu 15. júna 2017 z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, t. j. že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia.

Navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky postupom podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku vyslovil, že rozsudkom Krajského súdu v Nitre pod sp. zn. 4To 82/2016 z 8. decembra 2016 bol porušený zákon v neprospech obvineného Ing. I. Y. z dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku a aby podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok krajského súdu a aby podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku prikázal krajskému súdu, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

Obvinený v úvodnej časti dovolania najskôr citoval výroky rozhodnutia okresného aj krajského súdu.

Ďalej uviedol, že nie je možné súhlasiť so záverom krajského súdu, že okresný súd pri hodnotení všetkých ním vykonaných dôkazov v otázke viny a trestu postupoval v súlade so zásadou trestného konania uvedenou v ustanovení § 2 ods. 12 Trestného poriadku, podľa ktorej súd hodnotil dôkazy tak jednotlivo aj v ich súhrne, nepochybne podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu a napokon súčasne v súlade s logickou metódou myslenia a uvažovania. Úvahy okresného súdu čiastočne akceptované krajským súdom boli podľa

obvineného v absolútnom rozpore s logickou metódou myslenia a uvažovania.

Poukázal na záver krajského súdu, že bez akýchkoľvek pochybností možno mať za preukázanú skutočnosť, že poškodený C. G. sa pred vozidlom nachádzal v čase, keď sa s ním obvinený pohol, avšak pre rozhodnutie o vine je podstatnou skutočnosť, že poškodený C. G. sa pred ľavú prednú stranu vozidla postavil až potom, čo sa mu spolu s Ing. I. C. nepodarilo obvinenému zabrániť cez ľavé predné dvere nasadnúť do motorového vozidla. Keď C. G. zistil, že obvinený vozidlo naštartoval a chcel s ním odísť, pričom nespornou sa javí skutočnosť, že potom, v dôsledku pohybu vozidla vedeného obvineným musel poškodený C. G. aj od zámeru takýmto spôsobom obvinenému zabrániť v odchode z miesta činu, upustiť, a to spôsobom, ktorému podľa názoru krajského súdu zodpovedá význam slova uskočiť, a nie aj v popise skutku obsiahnutého vo výroku o vine rozsudku okresného súdu uvedené tvrdenie, že sa mu podarilo uskočiť v poslednej chvíli, ktoré zrejme nezodpovedá výsledkom vykonaného dokazovania, pretože zámer obvineného s vozidlom z miesta činu odísť, musel byť poškodenému C. G. známy už v dobe, keď sa pred ľavú prednú stranu vozidla rozhodol postaviť, preto ho pohyb vozidla dopredu smerom na neho nemohol prekvapiť tak, aby sa mu uskočiť podarilo v poslednej chvíli, čo podľa obvineného nie je pravda a nevyplyva ani z vykonaného dokazovania.

Ďalej poukázal na záver krajského súdu, že obvinený ako trestne zodpovedný páchatel pôsobil voči telu poškodeného C. G. fyzickou silou tým, že s naštartovaným vozidlom sa pohol v čase, keď sa tento poškodený v snahe zabrániť mu v odchode postavil pred ľavú prednú stranu vozidla a v dôsledku takto protiprávne použitého násillia musel poškodený uskočiť, pričom obvinený konal protiprávne podľa § 15 písm. a) Trestného zákona, teda v priamom úmysle pôsobiť na výkon právomoci verejného činiteľa. Obvinený uviedol, že tento záver krajského súdu je v rozpore so zisteným skutkovým stavom, na základe čoho došlo k právne chybnému rozhodnutiu vo veci samej.

Obvinený sa nedopustil žiadneho trestného činu, čo vyplýva z kamerového záznamu. K naštartovaniu vozidla a k pohnutiu sa vozidlom došlo až na základe útoku zo strany policajtov na obvineného, ktorý tým pádom mal dôvodné obavy o svoju bezpečnosť a zdravie. Je technicky nemožné, aby policajt C. G. sa počas jednej sekundy dokázal presunúť od otvorených dverí vodiča pred auto a ešte aj uskočiť, pričom z kamerového záznamu bez akýchkoľvek pochybností je zrejmé, že policajt C. G. v čase, keď sa obvinený s vozidlom pohol, mal pravú nohu pod otvorenými dverami na strane vodiča, a preto v žiadnom prípade sa policajt C. G. nemohol nachádzať pred pravou stranou vozidla. Tvrdenie súdu, že poškodený C. G. sa pred vozidlom nachádzal v čase, keď sa s ním obvinený pohol, je absurdné a technicky nemožné. Zo strany obvineného preto nemohlo v žiadnom prípade ísť o útok na verejného činiteľa a nemohla byť preto naplnená skutková podstata tohto trestného činu.

Z kamerového záznamu vyplýva, že to boli práve policajti, ktorí napadli obvineného bez akéhokoľvek logického a zmysluplného vysvetlenia a bolo preto jednoznačne preukázané, že obvinený konal v rámci nutnej obrany. Jednoznačným dôkazom zľaknutia sa, strachu a silného rozrušenia z tohto neprimeraného konania policajtov je aj skutočnosť, že obvinený bol nútený vyhľadať odbornú pomoc psychiatra a bol cca 3 (tri) mesiace práceneschopný a ambulantne liečený. Obvinený odovzdal policajtom všetky požadované doklady, všetky doklady boli v poriadku, absolvoval dychovú skúšku s negatívnym výsledkom a nebol žiadny dôvod, aby obvinený postával vonku pri policajtoch, kým spíšu záznam o kontrole. Neexistuje žiadna právna norma, ktorá by bránila obvinenému sadnúť si do auta, kým policajti spíšu záznam z kontroly. Je abnormálne, aby sa obvinený bez dokladov snažil potom všetkým ujsť, a to ešte k tomu na policajnú stanicu. Poukázal na ustanovenie § 25 Trestného zákona upravujúce inštitút nutnej obrany a uviedol, že pri nutnej obrane sa nevyžaduje zásada subsidiarity a závisí od rozhodnutia napadnutého, či sa bude aktívne brániť alebo pred priamo hroziacim útokom utečie. Obvinený jednoznačne zvolil menšie zlo, keď utiekol ako keby sa pustil do bitky s dvomi útočiacimi policajtmi. Stav nutnej obrany je dôvodom vylučujúcim nebezpečenstvo činu pre jeho spoločnosť aj jeho nedovolenosť. Čin uskutočnený v nutnej obrane nie je trestným činom a nemôže byť postihnutý trestom ani inou sankciou (R II/1965).

Dovolenie obvineného bolo v zmysle § 376 Trestného poriadku doručené na vyjadrenie Generálnej

prokuratúre Slovenskej republiky, poškodeným C. G. a Ing. I. C., ktorí sa k podanému dovolaniu obvineného do času konania verejného zasadnutia nevyjadrili (č. l. 319 spisu).

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako dovolací súd (§ 377 Trestného poriadku) po opätovnom predložení veci Okresným súdom Levice dňa 20. júna 2018 pred vydaním rozhodnutia o dovolaní skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie obvineného bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu § 368 ods. 2 písm. a) Trestného poriadku), bolo podané prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), osobou oprávnenou (§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku), v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku), na súde, ktorý rozhodol v prvom stupni (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku), dovolanie spĺňa obligatórne obsahové náležitosti dovolania (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku) a za splnenia podmienky, že obvinený využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok (§ 372 ods. 1 Trestného poriadku). Pokiaľ ide o dovolanie generálneho prokurátora Slovenskej republiky, bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu (§ 368 ods. 2 písm. a) Trestného poriadku), osobou oprávnenou (§ 369 ods. 2 písm. a) Trestného poriadku), v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku), na súde, ktorý rozhodol v prvom stupni (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku), dovolanie spĺňa obligatórne obsahové náležitosti dovolania (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku) a za splnenia podmienky, že generálny prokurátor mohol podať dovolanie aj vtedy, ak riadny opravný prostriedok podal obvinený a odvolací súd rozhodol v prospech obvineného (§ 372 ods. 1 posledná veta Trestného poriadku).

Podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku ak bol dovolacím súdom zistený dôvod dovolania podľa § 371 Trestného poriadku, vysloví rozsudkom porušenie zákona v príslušných ustanoveniach, o ktoré sa tento dôvod opiera.

Podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku súčasne s výrokom uvedeným v odseku 1 dovolací súd zruší napadnuté rozhodnutie alebo jeho časť, alebo aj chybné konanie, ktoré napadnutému rozhodnutiu predchádzalo. Po zrušení rozhodnutia odvolacieho súdu dovolací súd podľa okolností prípadu zruší aj predchádzajúce rozhodnutie súdu prvého stupňa. Ak je nezákonný len niektorý výrok napadnutého rozhodnutia alebo rozhodnutia súdu prvého stupňa a ak ho možno oddeliť od ostatných, zruší dovolací súd len tento výrok. Ak však zruší, hoci len sčasti výrok o vine, zruší vždy súčasne celý výrok o treste, ako aj ďalšie výroky, ktoré majú vo výroku o vine svoj podklad. Zruší aj ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutie obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku dovolací súd po zrušení napadnutého rozhodnutia alebo niektorého jeho výroku prikáže spravidla súdu, o ktorého rozhodnutie ide, aby vec v potrebnom rozsahu prerokoval a rozhodol.

Podľa § 392 ods. 1 Trestného poriadku ak dovolací súd zistí, že dôvody dovolania nie sú preukázané, dovolanie zamietne.

Dovolací súd po zistení, že nie sú dané žiadne zákonné dôvody pre odmietnutie dovolania, prerokoval dovolanie na verejnom zasadnutí, so zameraním na dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, ktorý ako jediný dôvod dovolania uplatnili generálny prokurátor Slovenskej republiky ako aj obvinený Ing. I. Y..

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok je výnimočným prielomom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Naplnenie dovolacieho dôvodu možno aplikovať iba v prípadoch, ak je to odôvodnené závažnosťou pochybenia napadnutého rozhodnutia súdu. Aby sa uplatnením tohto inštitútu nezakladala prípadne ďalšia riadna opravná inštancia, Trestný poriadok jasne ustanovuje pravidlá a vymedzuje taxatívne dovolacie dôvody, za ktorých možno dovolanie podať. Preto aj uplatnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i)

Trestného poriadku je upravené takým spôsobom, že prichádza do úvahy len v prípadoch, keď je rozhodnutie založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho postavenia. Rozsah prieskumnej povinnosti dovolacieho súdu je vždy vymedzený len dovolacím dôvodom, pre ktorý je dovolanie podané.

Z ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku vyplýva, že dovolací súd nepreskúma skutkové zistenia, na ktorých je založené napadnuté rozhodnutie súdu, teda nepreskúma ani neúplnosť skutkových zistení ani nesprávne hodnotenie dôkazov. Skutkový stav je v prípade rozhodovania o dovolaní hodnotený len z toho hľadiska, či skutok alebo iná okolnosť skutkovej povahy boli správne právne posúdené, teda skutkové zistenia a preskúmavanie ich správnosti bolo v tomto prípade vecou Okresného súdu Levice v konaní pred súdom prvého stupňa a Krajského súdu v Nitre v konaní pred odvolacím súdom, nie konania o dovolaní, pretože Najvyšší súd Slovenskej republiky ako dovolací súd ex lege nemôže skúmať správnosť a úplnosť zisteného skutku a tento meniť.

Dovolací súd nie je preto oprávnený preskúmať a meniť tieto skutkové zistenia a závery premietnuté do skutkovej vety výrokovej časti napadnutého rozsudku Krajského súdu v Nitre. Z dôvodu vety za bodkočiarkou ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku je totiž zrejmé, že týmto dovolacím dôvodom nemožno účinne namietať skutkové okolnosti, a síce, že skutok tak, ako bol zistený súdom druhého stupňa, bol zistený nesprávne a neúplne, ani hodnotenie vykonaných dôkazov, pretože určitý skutkový stav je vždy výsledkom tohto hodnotiaceho procesu.

V predmetnej trestnej veci obvinený vo svojom dovolaní síce formálne uvádza, že namieta nesprávne právne posúdenie zisteného skutku, no v skutočnosti ním uvádzané námietky sú primárne popieraním skutkových zistení nižších súdov - námietky napádajú rozsah vykonaného dokazovania a sú spochybňovaním skutkových záverov prijatých nižšími súdmi na základe nimi vykonaného dokazovania. Obvinený totiž v dovolaní poukazoval výlučne na skutočnosti pre neho priaznivé, z ktorých vyvodzuje, že skutok tak, ako bol formulovaný v skutkovej vete rozsudku krajského súdu, sa takto nestal.

Obvineným napádaný skutkový stav veci, namietané nespáchanie skutku a proklamovaná nevina obvineného, sú preto dôvody stojace mimo zákonný dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. Z obsahu dovolania totiž vyplýva, že obvinený napáda skutkové zistenia súdov (napríklad určenie polohy poškodeného C. G. a poškodeného Ing. I. C. pri osobnom motorovom vozidle v rozhodnom čase spáchania skutku, skutočnosť, či k pohnutiu sa s vozidlom došlo na základe útoku policajtov, posudzovanie správnosti určenia pravej nohy pod otvorenými dverami na strane vodiča, určenie skutočnosti, či pred osobným motorovým vozidlom stál poškodený C. G.), čo nie je z pozície obvineného vzhľadom na vyššie uvedené prípustné.

Vo vzťahu k zistenému skutku však možno k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku namietať, že tento mal byť posúdený ako iný trestný čin, čoho sa domáhal v podanom dovolaní generálny prokurátor, respektíve, že skutok nevykazuje znaky žiadneho trestného činu, čoho sa ako vyplýva z obsahu podaného dovolania domáhal obvinený. Najvyšší súd Slovenskej republiky vychádza z toho, že tento dovolací dôvod súvisí s nesprávnou aplikáciou zákonných znakov skutkovej podstaty trestného činu na zistený skutkový stav (ktorým je ako už bolo uvedené dovolací súd viazaný), prípadne nesprávnej aplikácie iných noriem hmotného práva. Dovolací súd preto hodnotí skutkový stav pri rozhodovaní o dovolaní, ktoré sa opiera o dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku len z toho hľadiska, či skutok, z ktorého bol obvinený uznaný za vinného, bol v skutkovej vete rozsudku krajského súdu vymedzený tak, aby zodpovedal znakom skutkovej podstaty príslušného trestného činu.

Podľa § 323 ods. 1 písm. a) Trestného zákona kto použije násilie v úmysle pôsobiť na výkon právomoci verejného činiteľa, potrestá sa odňatím slobody na jeden až päť rokov.

Citované ustanovenie chráni riadny ničím nerušený výkon právomoci verejného činiteľa.

Kvalifikovanej skutkovej podstaty podľa ods. 2 písm. c) § 323 Trestného zákona sa potrestá páchatel' odňatím slobody na tri až osem rokov, ktorý spácha čin uvedený v ods. 1 písm. a) Trestného zákona závažnejším spôsobom konania.

Podľa § 138 písm. a) Trestného zákona závažnejším spôsobom konania sa rozumie páchanie trestného činu so zbraňou okrem trestných činov úkladnej vraždy podľa § 144, vraždy podľa § 145, zabitia podľa § 147 a § 148, usmrtenia podľa § 149, ublíženia na zdraví podľa § 155, § 156 a § 157.

Podľa § 122 ods. 3 Trestného zákona trestný čin je spáchaný so zbraňou, ak páchatel' alebo s jeho vedomím niektorý zo spolupáchatel'ov použije zbraň na útok, na prekonanie alebo zamedzenie odporu alebo ju má na taký účel pri sebe; zbraňou sa rozumie, ak z jednotlivého ustanovenia nevyplýva nič iné, každá vec, ktorou možno urobiť útok proti telu dôraznejším. Trestný čin je spáchaný so zbraňou aj vtedy, ak páchatel' použije napodobeninu zbrane alebo ju má pri sebe s úmyslom, aby bola považovaná za pravú.

K uplatnenému dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku dovolací súd opätovne uvádza, že tento je naplnený len vtedy, ak rozhodnutie je založené na ad1) nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na ad2) nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia.

Nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku sa rozumie, že skutok bol v napadnutom rozhodnutí kvalifikovaný ako trestný čin, napriek tomu, že nešlo o žiadny trestný čin alebo že ustálený skutok vykazuje znaky iného trestného činu alebo že obvinený bol uznaný za vinného z prísnejšieho trestného činu, než ktorého sa ustáleným skutkom dopustil. Podstatou správneho posúdenia skutku je aplikácia hmotného práva, teda že skutok zistený v napadnutom rozhodnutí súdu bol subsumovaný - podradený pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone, pričom len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje naplnenie tohto dôvodu.

Nesprávnym použitím iného hmotnoprávneho ustanovenia sa rozumie nedostatočné posúdenie okolností vylučujúcich protiprávnosť (§ 24 - krajná núdza, § 25 - nutná obrana, § 26 - oprávnené použitie zbrane, § 27 - dovolené riziko, § 28 - výkon práva a povinnosti, § 29 - súhlas poškodeného, § 30 - plnenie úlohy agenta), prípadne zániku trestnosti činu (najmä § 87 Trestného zákona - premlčanie trestného stíhania), resp. chybné rozhodnutia súdu pri uložení úhrnného trestu a spoločného trestu § 41 Trestného zákona), súhrnného trestu (§ 42 Trestného zákona) a pod.

Pre dovolací súd sú rozhodujúce skutkové zistenia, podľa ktorých obvinený mal spáchať skutok tak, ako je uvedený v enunciiate (výroku) rozsudku krajského súdu. Vychádzajúc z tam uvedeného skutku dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k nasledovným záverom:

Krajský súd oproti okresnému súdu, ktorý konanie obvineného posúdil ako zločin útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a) Trestného zákona, vypustil kvalifikáciu skutku ako zločinu bez použitia ustanovenia § 323 ods. 2 písm. c) Trestného zákona v spojení s § 138 písm. a) Trestného zákona, t. j. že by obvinený spáchal trestný čin závažnejším spôsobom konania - so zbraňou.

Krajský súd oproti okresnému súdu vysvetlil, že nešlo o páchanie trestného činu so zbraňou s poukazom na skutočnosť, že osobné motorové vozidlo sa len dostávalo do pohybu a nešlo o zvýšenú rýchlosť, a preto nemožno aplikovať rozhodnutie R 36/1976.

Dovolací súd poukazuje na rozhodnutie R 36/1976, podľa ktorého vodič motorového vozidla, ktorý v úmysle donútiť príslušníka Policajného zboru, ktorý ho zastavuje, aby uskočil, teda v úmysle zabrániť vykonaniu cestnej kontroly a vytvoriť si možnosť úteku, nasmeruje idúci automobil zvýšenou rýchlosťou proti príslušníkovi Policajného zboru, sa dopúšťa násilia v úmysle pôsobiť na výkon právomoci verejného činiteľa a to závažnejším spôsobom konania so zbraňou.

V tejto súvislosti konštatuje, že po oboznámení sa so skutkovou vetou rozsudku krajského súdu, ktorou je dovolací súd viazaný, a v zmysle ktorej „...obvinený počas výkonu kontroly napriek opakovaným výzvam, aby na jej mieste až do jej ukončenia zotrval, nasadol do motorového vozidla a tvrdiac, že má príslušníkov hliadky Policajného zboru v ženskom pohlavnom orgáne a že oni sú mužskými pohlavnými orgánmi prehlásil, že ide preč, a hoci sa mu obaja príslušníci hliadky Policajného zboru snažili v tom slovnými výzvami „Stoj“ aj držaním za telo zabrániť, motorové vozidlo naštartoval, pohol sa s ním v čase, keď sa v snahe zabrániť mu v odchode pred jeho ľavú prednú stranu postavil ppráp. C. G., ktorý musel uskočiť a nstržm. Ing. I. C., ktorý ho držal za ľavú ruku, ho musel po prejdení asi troch metrov pustiť, takto z miesta výkonu kontroly odišiel unikajúc...“ dospel k záveru, že konanie obvineného naplňa všetky znaky v zmysle vyššie uvedených ustanovení § 323 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. c) Trestného zákona v spojení s ustanovením § 138 písm. a) Trestného zákona.

Zo skutkovej vety nepochybne vyplýva, že obvinený Ing. I. Y. použil proti poškodeným ako verejným činiteľom úmyselným konaním pôsobiť na výkon právomoci poškodených C. G. a Ing. I. C., aby títo cestnú kontrolu vodiča nevykonali, násilie spočívajúce v útoku proti telesnej integrite s cieľom útoku, a to idúcim osobným motorovým vozidlom v rozhodnom okamihu, keď v zmysle skutkovej vety obvinený naštartoval osobné motorové vozidlo v čase, keď pred osobným motorovým vozidlom stál C. G. a vedľa obvineného Ing. I. C., ktorý ho držal za ľavú ruku.

Za zvýšenú rýchlosť a to v súlade s rozhodnutím R 36/1976 možno považovať akýkoľvek pohyb osobného motorového vozidla smerom dopredu alebo aj späťne cúvaním, pretože do pohybu dávajúce sa vozidlo pôvodne v statickej polohe nepochybne svoju rýchlosť logicky zvyšuje. Obvinený ako vodič, ktorý v úmysle, aby bránil príslušnému verejnému činiteľovi vo výkone povolania, zamieril idúcim vozidlom proti tomuto verejnému činiteľovi, spáchal čin so zbraňou, lebo tento predmet bol spôsobilý zvýšiť nebezpečenstvo pre telesnú integritu poškodeného a posilniť tak útok proti telesnej integrite, ktorý sa nepochybne stal dôraznejším. Dovolací súd sa stotožňuje s názorom okresného súdu, že konanie obvineného násilím so zbraňou naplnilo zákonné znaky kvalifikovanej skutkovej podstaty trestného činu útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. c) Trestného zákona v spojení s ustanovením § 138 písm. a) Trestného zákona a to bez ohľadu na to, či sa niekomu ublížilo na zdraví, pretože ublíženie na zdraví nie je podmienkou pre uvedenú klasifikáciu konania obvineného ako násilného.

Zároveň je potrebné uviesť, že vyriešenie otázky či obvinený konal v nutnej obrane alebo nie, si v predmetnej veci bezpodmienečne vyžaduje posúdenie a vyhodnotenie všetkých dôkazov a všetkých okolností prípadu. To ale predpokladá prieskum správnosti a úplnosti skutku zisteného a ustáleného súdmi nižších stupňov a tak nové resp. i iné hodnotenie vykonaných dôkazov. Takúto kompetenciu ale Najvyšší súd Slovenskej republiky nemá, pokiaľ dovolanie nie je podané podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku - ministrom spravodlivosti.

Dovolací súd teda nemôže posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení aj preto, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať. Ťažisko dokazovania je totižto v konaní na súde prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, resp. korigovať iba odvolací súd v rámci odvolacieho konania. S ohľadom na to nemôže dovolací súd skúmať dôkazné úvahy súdov nižších stupňov, na základe ktorých dospeli k záveru, že obvinený nekonal v nutnej obrane, pričom s touto námietkou obvineného, teda neexistenciou okolnosti vylučujúcej protiprávnosť činu sa krajský súd podrobne vysporiadal na strane 12 napadnutého rozsudku (§ 25 Trestného zákona).

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací so zreteľom na uvedené zistenia podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku vyslovil na podklade dovolania generálneho prokurátora vo výroku tohto rozsudku uvedené porušenie zákona v prospech obvineného Ing. I. Y. z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, postupom podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku zrušil rozsudok Krajského súdu v Nitre, sp. zn. 4To/82/2016, z 8. decembra 2016 a chybné konanie, ktoré mu predchádzalo, zrušil aj

všetky ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutie obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad a podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku prikázal Krajskému súdu v Nitre, aby vec v potrebnom rozsahu opätovne prerokoval a rozhodol.

Zároveň so zreteľom na vyššie uvedené, keďže dovolací súd nezistil naplnenie namietaného dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku v dovolaní obvineného Ing. I. Y., nezostalo Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky nič iné ako dovolanie obvineného postupom podľa § 392 ods. 1 Trestného poriadku zamietnuť.

Podľa § 391 ods. 1 Trestného poriadku orgán, ktorému bola vec prikázaná, je viazaný právnym názorom, ktorý vyslovil vo veci dovolací súd, a je povinný vykonať úkony, ktorých vykonanie dovolací súd nariadil.

Úlohou krajského súdu, s ohľadom na uvedené závery dovolacieho súdu bude pri viazanosti právnym názorom podľa § 391 ods. 1 Trestného poriadku, opätovne rozhodnúť o odvolaní obvineného Ing. I. Y. proti rozsudku okresného súdu, a to zákonne súladným spôsobom. Bude preto potrebné primárne podrobiť prieskumu súdu na podklade ustálenej dôkaznej situácie k zistenému skutku správnosť právneho posúdenia veci a uloženia trestu. Krajský súd je teda viazaný právnym názorom, ktorý vyslovil vo veci dovolací súd, a je povinný vykonať úkony, ktorých vykonanie dovolací súd nariadil.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.